

Не вмере поезія, не згине творчість духа,
Поки жива земля, поки на ній живуть,
Поки природи глас людина серцем слуха, —
Клопоти крामарські її ще не заб'ють.
Не вмере поезія, поки душа бажає
Зирнути в ті краї, де око не сягне,
І хоче з меж вузьких порватися в безкрає,
Щоб зрозуміти все небесне і земне.

Не вмере поезія, хоч людськість ціла стане
Про їжу тільки дбать, про дух забувши свій:
Потреба вищого бажання в серці встане
І викличе в душі рої забутих мрій.
І віщі голоси творців із-за могили
Промовлять до людей, що серця позбулись;
І наберуть вони від них нової сили,
І будуть серцем жити, як і жили колись.

І поки на землі ще є одна сльозина,
Поезія її нащадкам передасть;
І поки на землі ще втіха є невинна,
Поезія в її ще радощів додасть.
А якщо людськості зла доля присудила
Діждатися колись життя свого кінця,
То буде на землі остання могила —
Останнього співця.

1891